

PRIN CREDINȚĂ MOISE

Mulțumesc, frate Neville. Bună dimineața, prieteni. Mă bucur pentru că sunt din nou în acest Tabernacol. M-am gândit că poate vrea fratele Neville să vorbească în dimineața aceasta și că mă va lăsa pe mine deseară.

Dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea ca duminica aceasta să ținem lecții de școală duminicală. Au trecut deja două săptămâni de când am fost aici. Voi știți că data trecută am fost nervos și foarte istovit, așa că abia am putut termina predica. Apoi a trebuit să plec ca să mă odihnesc puțin. Așa se face că am stat trei zile jos în Wolf Creek Dam, în Kentucky, unde m-am născut. Când m-am simțit din nou bine, mi-am zis: „Acum mă simt minunat, așa că mă voi întoarce acasă.”, dar când am revenit acasă, am fost luat în față de tot felul de probleme guvernamentale referitoare la o taxă pe venit. Astfel totul s-a dus din nou la fund și mi-am dat seama că îmi vor fi necesare vreo două săptămâni ca să mă pot odihni.

Cred că și în slujba mea se pregătește o schimbare, de aceea nu am programat nicio întâlnire. Acesta este motivul pentru care voi lua încă o pauză de câteva săptămâni, o pauză totală în care-L voi aștepta pe Domnul.

Cred că mulți dintre cei mai vechi își amintesc ce ne-a spus Domnul. El a împlinit întotdeauna ceea ce a spus.

Vă amintiți desigur, ce a spus în dimineața aceea când am așezat piatra de fundament a Tabernacolului. Este scris și pe piatră și pe o foaie de hârtie din Biblia mea. Și în dimineața aceea, Domnul mi-a spus: „Acesta nu este Tabernacolul tău!”

Atunci L-am întrebat: „Dar unde este, Doamne?” Și El m-a dus și m-a așezat afară, sub cerul liber. Apoi am auzit o voce și când m-am uitat să văd, am văzut acele trei cruci ca niște copaci cu fructele lor. Voi știți de fapt vedenia, pentru că v-am spus-o atunci.

Și acum câteva zile am luat un caiet vechi în care au fost scrise toate acele lucruri pe care mi le-a spus Domnul cu mult înainte – ele s-au împlinit deja aproape toate. Atunci El mi-a vorbit despre generația aceasta juvenilă, despre sfârșitul războiului, etc.

Doar două lucruri mai trebuie să se împlinească din seria acelor mari profeții. Și

anume: că mașinile vor fi teleghidate și vor arăta ca un ou, și femeia aceea îngrozitoare care se va ridica în SUA, pentru că America este o țară a femeilor. După ce această femeie va ajunge la conducerea Americii (poate fi o femeie președinte sau o biserică), se va ajunge la o totală anihilare – întreaga națiune va fi ștearsă (se referă la explozia pe care a auzit-o în ultima vedenie și la fumul și craterele de pe tot continentul American – SUA).

Și tot atunci, în 1933, am spus că după părerea mea (deci nu era „Așa vorbește Domnul”), lumea va ajunge într-o totală anihilare până în 1977.

Atunci eu nu știam încă, că ei au ceva care ar putea anihila lumea (cum au acum), dar am văzut în toată națiunea americană totul nimic: doar cioturi de copaci, cratere și fum.

Deci acest lucru este pe cale să se împlinească. Și eu cred că dacă celelalte lucruri pe care le-a spus El, s-au împlinit și aceasta se va împlini întocmai. Și eu mai cred că dacă Hristos a venit prima dată, El va veni și a doua oară. Eu cred că tot ceea ce a spus El se va împlini întocmai. Noi vedem că se apropie clipa când numărul nostru va fi strigat, căci biserica se apropie de răpire. Acesta este timpul cel mai mareț din toată istoria omenirii – este timpul în care biserica va fi răpită.

Acesta este motivul pentru care doresc să vă rugați pentru mine.

Voi sunteți o binecuvântare pentru mine și știu că și prezența mea aici este o binecuvântare pentru voi, și mai știu și că întotdeauna ați primit tot ceea ce v-am spus și ați crezut că este Adevărul. Eu apreciez mult aceasta.

Păstrați aceste lucruri pentru voi, căci ele nu sunt pentru cei de afară, ci pentru biserică. Dorința mea este să avem o întâlnire în care să punem în ordine orice greșală, sau orice discuție care s-a purtat de la unul la altul, astfel încât fiecare să plece de aici ușurat, pentru că noi toți suntem frați și surori în trupul lui Hristos și avem parte la aceeași masă binecuvântată. Cel ce cauzează rănilor, lacrimile și problemele dintre noi este Diavolul. Acesta este motivul pentru care doresc să vorbiți cu fratele Neville și vom merge din loc în loc și de la oameni la oameni și îi vom aduce înapoi pe toți cei plecați, pentru ca vechiul Tabernacol să fie restabilit din nou pe picioarele lui, gata pentru a-și continua drumul mai departe spre Împărăția lui Dumnezeu. Ceea ce am spus acum, este valabil pentru adunarea de aici.

Acum voi merge deci puțin la odihnă, dar mă voi întoarce cât mai repede posibil. După ce voi reveni, dacă va fi cu voia Domnului, doresc să iau câțiva bani din fondul adunat, ca să cumpăr un cort nou și tot ce este necesar pentru lucrarea misionară. Nu voi merge de la biserică la biserică, ci vom avea întâlnirile noastre.

Când spun aceasta nu mă gândesc să refuz invitațiile, căci ele sunt binevenite, dar problema este că de multe ori când merg la unele adunări, văd cum vin înăuntru tot felul de prieteni care încep să bată toba pentru a primi bani. Așa ceva nu este însă corect, de aceea doresc să am un loc în care să-i adunăm pe toți cei ce doresc să asculte Cuvântul lui Dumnezeu; un loc în care nimeni nu trebuie să dea bani, ci tot ce vi se cere este să veniți și să-L slujiți pe Domnul. Vedeți?

Și în slujba mea survine chiar acum o schimbare. Voi vă amintiți desigur că înainte luam mâna persoanei bolnave în mâna mea și Domnul îmi arăta ce necaz are. Dar El mi-a spus: „Îți voi da un dar prin care vei cunoaște tainele inimilor”. Și voi știți cu toții că totul s-a împlinit întocmai. Acum eu aștept deci, pasul următor care a fost prorocit mai dinainte.

Acesta este motivul pentru care Satan încearcă să se războiască cu mine prin acele taxe pe venit, încercând să mă scoată dator față de Guvern și spunând că trebuie să plătesc impozit pentru fiecare penny pe care l-am luat de când sunt în slujbă, deci de 27 de ani. Dar nu este adevărat, pentru că banii aceștia nu au fost banii mei, ci ai bisericii.

Eu sunt casierul bisericii, acesta este adevărul și acest lucru este scris și în acte. Iar dacă sunt casierul bisericii, înseamnă că aceste bunuri nu sunt ale mele, ci ale comunității, deci ei nu au nimic cu mine. Vedeți, dar ei nu discută cu biserica, ci mă interoghează pe mine, căci sunt casierul bisericii. Fiind casierul, eu sunt acela care am semnat hârtiile de la bancă pe numele meu, dar banii sunt ai bisericii, și deci nu trebuie să plătească taxa pe venit.

Eu am procedat în felul acesta pentru a nu fi numiți organizație, pentru că voi știți că eu sunt total împotriva organizației. Eu voi continua să procedez în felul acesta și voi lăsa totul în mâinile lui Dumnezeu, astfel încât să putem înainta pe calea către Împărăția lui Dumnezeu.

În dimineața aceasta, dorim să studiem Cuvântul Său binecuvântat și să-L credem.

Dar înainte de a da paginile pentru școala aceasta duminicală, să ne plecăm

pentru câteva minute capetele, ca să discutăm cu Autorul acestei Cărți. Lăsați deoparte orice gând, tot ce este contrar și v-ar putea ține departe de binecuvântările Sale.

Să ne rugăm.

Prea sfinte și drepte Dumnezeu, în binecuvântarea harului Tău, noi venim acum în prezența Ta ca să-Ți dăruim viețile noastre, trupurile noastre, timpul, serviciile și talentul nostru. Da, Îți dăruim tot ce avem și Te rugăm să privești în viețile noastre, iar dacă vezi vreun păcat nemărturisit Te rugăm să lași ca sângele Tău să vină și să ne curățească. Noi de dăm seama că suntem oameni supuși greșelilor și că este imposibil să ne susținem singuri. Noi ne bazăm însă pe sângele scump și pe harul Tău, care ne permite ca deși suntem niște păcătoși fără valoare, să venim în minunata Ta prezență. Noi venim în prezența Ta prin Sângele singurului Tău Fiul născut, căci ne-ai făgăduit că dacă ne mărturisim păcatele, suntem socotiți neprihăniți prin harul Său.

Acum am dori, Doamne, să ne ierți orice greșeală, orice păcat sau nepăsare, orice încălcare a voii Tale, prin care Diavolul a crezut că ne va pierde sufletele. Îndepărtează Tu acest dușman din mijlocul poporului Tău.

Te rugăm să trimiți Duhul Sfânt ca să ne descopere Cuvântul pentru timpul acesta iar pe noi ajută-ne să ne predăm în slujba Ta, ca să ne folosești ca pe niște instrumente prin care să vorbești Cuvântul Tău. Dorința noastră este să primim acest Cuvânt de la Tine, astfel încât atunci când vom pleca de aici, să simțim că suntem creștini mai buni, pentru că am fost cercetați de Duhul Sfânt.

Binecuvântează frații noștri de pretutindeni, bisericile din lumea aceasta care stau pe Cuvântul Tău în aceste zile rele. Noi simțim că nu mai este mult timp pentru lucru, deoarece se apropie noaptea. Din nou plutesc nori de război. Diavolul este în apropiere, de aceea Te rugăm să ne dai putere ca să Te slujim așa cum nu am făcut-o până acum. Dă odihnă trupurilor noastre obosite, iar apoi trimite-ne din nou în luptă, Doamne, căci Te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Vineri seara am vorbit din Evrei 7, despre Melhisedec, care nu avea nici tată, nici mamă, nici început și nici sfârșit al zilelor. Și m-am gândit că în dimineața aceasta ar fi bine să deschidem din nou tot la Evrei, dar de data aceasta trecând peste capitolele 8, 9, 10, să ne oprim la cap. 11, unde scrie despre „pilda de credință”.

Deci **Evrei 11.23-27:**

„Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui, când s-a născut: pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului.

Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.

Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.”

Aș vrea să iau textul acesta pentru dimineața aceasta: „Ales prin credință” și vreau să iau ca text primele cuvinte ale versetului 23: „Prin credință Moise...” și „Ales prin credință”.

Aproape în tot ce facem noi suntem puși în situația de a alege prin credință. Și din textul citit, vedem că Moise a lucrat prin credință; deci nu prin vedere, ci prin credință.

Și motivul pentru care am ales această temă, este că astăzi în bisericile și în școlile noastre, totul se bazează pe vedere și nu pe credință. Peste tot vedem numai o învățătură științifică. Aceasta este cauza depărtării oamenilor de credință, pentru că voi nu veți putea dovedi niciodată credința cu ajutorul științei. Credința este ceea ce știința nu poate vedea. Dacă noi ajungem să pierdem credința, ne vom cufunda într-un mare întuneric, indiferent cât suntem de bine educați sau cât de bine știm să explicăm Cuvântul lui Dumnezeu pentru a urma propriile noastre direcții de credință.

Nu există decât o singură cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu și aceasta este credința.

Scriptura vorbește clar despre această problemă: noi nu putem să-I fim plăcuți decât prin credință. Și fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți Lui!

Deci dacă credința nu agreează știința, și la fel știința nu agreează credința, înseamnă că ele se află la capete total opuse, iar noi suntem puși în situația de a alege la fel ca Moise.

Prin credință Moise...

Dacă ne pierdem credința, rugăciunea noastră nu va primi niciun răspuns de la Dumnezeu.

„Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11.6).

Deci dacă ne pierdem credința, rugăciunile noastre sunt anulate, nu ajung nicăieri.

Cred că acesta este motivul pentru care alegerea noastră se îndreaptă în dimineața aceasta spre credință – să ținem de credință. Dacă ne pierdem credința, atunci toate nădejdlile noastre se spulberă. Noi nu putem să ne punem credința în lucrurile care se văd, pentru că lucrurile care se văd sunt trecătoare.

Dacă privim la un om mare, la o adunare mare, sau la o slujbă mare, toate acestea se vor duce într-o zi pentru că sunt trecătoare. Dacă privim la o națiune puternică sau la niște arme ultramoderne, sau la lucrurile pe care știința le ține ascunse, toate vor trece.

Acesta este motivul pentru care trebuie să mergem prin credință.

Dacă ne pierdem credința, pierdem totul. Dacă ne îndepărtăm de credință, atât noi cât și biserica noastră devenim niște religioși și nimic mai mult.

Multă vreme oamenii au crezut că dacă o adunare este mare, dacă o biserică este frumos împodobită și are turnuri înalte; că dacă are o mulțime de membri bine îmbrăcați și deține mulți bani, acea biserică este inspirată, dar nu este adevărat. Dacă privim la campaniile mari de evanghelizare care se fac pe câmpul misiunii, la care participă mulțimi mari de oameni, ne gândim că ele sunt desigur rodul inspirației Duhului, dar nu este adevărat. Ele sunt rodul inspirației umane.

Adevărata inspirație vine numai făcând voia Domnului. Vedeți? Nu este important

dacă lucrarea este făcută de unul sau mai mulți oameni; nici dacă este o adunare mare sau mică; nu este important ca vorbitorul să fie bine șlefuit, sau dacă este unul care abia poate să vorbească. Nu aceasta este important. Problema este dacă mesajul pe care-l aduce este inspirat de Duhul și este Cuvântul lui Dumnezeu, sau dacă este inspirat dintr-un concept intelectual și este rodul inspirație umane.

Unii oameni cred că cineva este inspirat pentru că are o vorbire foarte elocventă, dar aceasta nu înseamnă că este adevărat.

Alții cred că un om este inspirat pentru că este atât de bine antrenat încât dacă ar avea o țintă, ar lovi punctul central cu precizie. Dar nici aceasta nu înseamnă că acel om este inspirat de Dumnezeu. Vedeți?

Noi primim inspirația numai prin binecuvântatul și sfântul Său Cuvânt și ea este dată de Duhul Sfânt, prin credință.

Dacă ne uităm la Moise și la mărețul timp în care a trăit, putem vedea că Dumnezeu i-a purtat de grijă încă de la naștere. Totuși, putem observa că și în viața lui a existat un timp în care a fost pus în fața alegerii. Din relatările Scripturii vedem că el era fiul fiicei lui Faraon și ca urmare era următorul Faraon al Egiptului. Când s-a maturizat însă, el i-a văzut pe acel sclavi evrei care lucrau în noroi pentru a face cărămizi pentru construcțiile lui Faraon. El i-a privit prin aceeași fereastră prin care i-a privit și Faraon, dar ce diferență era între felul cum îi vedea unul și cum îi vedea celălalt!

Aș vrea să mă opresc puțin la acest gând în dimineața aceasta, și doresc ca Dumnezeul cerurilor să lumineze fiecare inimă ca să înțeleagă. Este foarte important cum priviți fiecare lucru.

Marele evanghelist John Sprawl, care s-a convertit prin slujba fratelui Bosworth, povestea că a fost în Franța, în Salle Lorrans. Și eu am avut privilegiul de a vizita acel loc. Și fratele spunea că ghidul i-a dus prin grădini, explicându-le diferite lucruri, iar la un moment dat, au ajuns la o statuie care îl reprezenta pe Domnul Isus răstignit. Și domnul Sprawl și soția sa stăteau și priveau statuia criticându-l pe sculptorul care a cioplit acea piatră care voia să redea suferința îngrozitoare, dragostea și mila Domnului Isus. După părerea lor totul era redat foarte urât, dar ghidul a venit la ei și i-a spus domnului Sprawl: „Domnule, mi se pare că criticați statuia Domnului Isus.”

„Da”, a răspuns Sprawl.

Ghidul a continuat: „Nu sunt surprins deloc, pentru că majoritatea turiștilor care au privit-o, au judecat-o.”

Și domnul Sprawl a spus: „Mă tot gândesc de ce nu pot să văd nimic în cioplitura aceasta. De ce l-a făcut astfel? Parcă n-a avut nicio inspirație.”

Atunci ghidul i-a răspuns: „Domnule Sprawl, statuia este în ordine, iar artistul a avut ceva în minte când a făcut-o, dar necazul este cu tine, cu felul în care o privești.”, după care l-a luat pe el și pe soția lui de mână și i-a dus jos la altar, la picioarele crucii, apoi a spus: „Acum, domnule Sprawl, priviți în sus.”

În clipa în care și-a ridicat privirea în sus a simțit cum inima încetează să mai bată. Ce diferență era între felul cum îl văzuse atunci când privise statuia de sus și felul în care vedea acum, când privea de jos. De fapt așa fusese făcută de sculptor – ca să fie privită de jos.

Acesta este felul în care trebuie să privești și spre Dumnezeu. Acesta este felul în care lucrează și credința. Dacă vei privi Biblia ca pe o istorisire a unor întâmplări care au avut loc în trecut, nu o vei putea înțelege niciodată. Tu trebuie să stai în genunchi și să repeți poruncile Bibliei; să o privești cu ochii Duhului Sfânt.

Aș vrea să vă întreb pe voi, pe cei ce vă aflați în locul acesta, la ce ne-ar folosi să vorbim despre un Dumnezeu istoric dacă El nu este și astăzi Același? La ce ne-ar folosi să știm ce minuni a făcut Moise, dacă ele nu se fac și astăzi? La ce ne-ar folosi să vorbim despre un Dumnezeu care i-a scos pe cei trei tineri din cuptorul de foc al lui Nebucadnețar, dacă astăzi nu este același? La ce ne-ar folosi un Dumnezeu care în trecut a despărțit binele de rău, binecuvântând pe cei ce făceau binele și pedepsindu-i pe cei ce făceau răul, dacă nu este și astăzi la fel? De ce mergem la biserică? De ce ne abținem de la lucrurile lumii, dacă El nu este același Dumnezeu al judecății și dacă nu privește lucrurile la fel ca în trecut? La ce ne-ar folosi să vorbim despre un Dumnezeu care a atins mâna unei femei bolnave de febră și astfel frigurile au lăsat-o pe loc, dacă nu face și astăzi la fel? La ce ne-ar folosi să slujim unui Dumnezeu care în trecut și-a chemat afară din mormânt prietenul mort de patru zile, dacă nu poate face și astăzi la fel?

Prin credință, noi știm că într-o zi glorioasă El ne va ridica de pe pământ, chiar dacă ar rămâne din noi doar o lingură de cenușă. Cum dovedim aceasta? Nu

trebuie s-o dovedim, ci s-o credem. Nouă nu ni se cere să dovedim ceva, ci ni se cere să credem.

Prin credință Moise a făcut asta și asta. Și fiind tânăr, el s-a uitat pe fereastra palatului și vedea aceeași gloată sălbatică, murdară și obosită de sclavi, pe care o vedea și Faraon. Deosebirea era că Faraon nu vedea decât o grămadă de sclavi. Pentru el, ei erau doar niște frământători de noroi ca să facă din el cărămizile de care avea nevoie la construirea orașelor pe care le înălța.

Dar Moise îi vedea altfel. Când i-a văzut trecând prin fața ferestrei sale, cu fețele brăzdate de riduri, cu trupurile aplecate sub povara grea și cu lacrimile șiroind pe obraji, știa că sunt poporul lui Dumnezeu. El nu i-a privit ca sclavi, ci ca pe poporul ales al lui Dumnezeu.

De când am ieșit pe ușa acestui Tabernacol mic, care nu are nicio lege care să impună dragostea, care nu are nicio altă carte afară de Biblie, și niciun crez afară de Cuvântul lui Dumnezeu, am încercat să privesc spre copiii lui Dumnezeu, spre cei ce sunt refuzați și nu sunt recunoscuți ca fiind aleșii lui Dumnezeu. Eu nu-i întreb la care tabernacol aparțin, dacă sunt de la tabernacolul Branham, dacă sunt metodiști sau orice altceva, ci îi privesc ca pe copiii lui Dumnezeu. Eu vreau să vă văd în faptele și acțiunile lor că sunt slujitorii Domnului, și atunci inima mea dorește părtașia cu ei indiferent la care adunare merg. Eu îi iubesc pentru că știu că sunt poporul lui Dumnezeu.

Când întâlnesc pe stradă o femeie cu rochia lungă și cu părul lung lăsat pe spate, o femeie decentă, văd în ea o fiică de Dumnezeu, dar când întâlnesc una poate de aceeași vârstă cu cealaltă, dar îmbrăcată în șort și cu părul tăiat scurt, poate că arată de două ori mai atrăgătoare decât cealaltă în ochii lumii, dar cu toate acestea eu voi sta de partea celei care arată ca o creștină. Poate că cei din jur râd de cea decentă și o numesc fanatică, dar eu stau de partea ei. Poate că ea nu este la fel de frumoasă ca cealaltă, dar în ea se vede ceva. Prin credință, ea îl va vedea pe Cel nevăzut care-i conduce viața.

Când văd un bărbat care este batjocorit la locul de muncă spunându-i-se: „diaconul”, „predicatorul” sau „fanaticul”, pentru că refuză să fumeze, să bea sau să danseze, inima mea bate pentru el. El este fratele meu din acest Egipt murdar, și aceasta face ca inima mea să-l îmbrățișeze și să-i spună: „Frate, noi suntem străini și călători pe acest pământ, dar mă bucur să am părtașie cu tine.”

Moise avea de făcut o alegere și el a făcut-o prin credință.

Câți tineri, dacă ar știut că sunt viitorii moștenitori ai tronului fiicei lui Faraon, nu s-ar fi gândit să profite de plăcerile și strălucirea lumii? Câți nu s-ar fi împins ca să devină Faraonul Egiptului și astfel să aibă la picioarele lor întreaga lume?

Poate că tinerii din timpul lui Moise și-au zis, auzind ce alegere a făcut Moise: „Ce prostie! Să renunțe la slava Egiptului și să prefere să meargă între oamenii aceia flămânzi și robi!”

De ce a făcut-o? Pentru că atunci când și-a ridicat privirea, a văzut dincolo de strălucirea acestei lumi; a văzut dincolo de plăcerile păcatului. Și Biblia spune că el a preferat să îndure alături de Israel, pentru că prin credință l-a văzut pe Cel nevăzut, și astfel a ales să-L slujească pe Dumnezeu.

Poate că mulți dintre noi suntem tentați să alegem ceea ce am numi noi, o viață mai bună. Poate că ne-ar plăcea să avem un jilț confortabil când mergem la părășie. Poate că am putea fi mai populari, să bem, să fumăm, să ne îmbrăcăm frumos și să ne purtăm ca lumea, dar care-i problema? Într-o zi ne-am ridicat privirea în sus și prin credință l-am văzut pe Cel nevăzut și din clipa aceea am luat loc printre cei respinși, printre așa numiții „holly-rollers”, căci prin credință îl vedem pe Cel nevăzut alegând suferința, prigoana și chinul.

Prin aceasta nu vreau să spun că oamenii trebuie să fie chinuiți; nu vreau să spun că trebuie să alegeți suferința, căci nu ar fi uman să fac aceasta. Dar pentru că pe această cale este doar suferință, s-o primim când vine. Nu vreau să vă purtați în așa fel încât să-i faceți pe oameni să râdă de voi. Nu aș vrea nici să vă aud spunând: „Eu aparțin de o biserică ce nu crede cutare și cutare lucru,” și prin aceasta să-i faceți pe oameni să râdă de voi. În felul acesta voi singuri vă atrageți batjocura oamenilor. Nu aș vrea să vă purtați în așa fel încât să fiți numiți fanatici. Nu voi trebuie să-i determinați pe oameni să spună asemenea lucruri despre voi, dar dacă în totul îndepliniți Cuvântul lui Dumnezeu, și cu toate acestea sunteți batjocoriți și se râde de voi, atunci stați liniștiți, lăsați-i să vorbească ce vor și urmați-vă calea. Mergeți mai departe!

Și nu uitați, fiecare bărbat și fiecare femeie trebuie să facă o alegere.

Ce s-ar fi întâmplat dacă și Faraon ar fi văzut ceea ce a văzut Moise? Moise vedea suferințele poporului și știa prețul care trebuia plătit pentru izbăvirea lor. Prin

credință, el a ales însă suferința, renunțând la plăcerile pe care i le oferea Egiptului, pe care i le oferea păcatul.

Poate că sunt printre noi și domnișoare tinere. Fetelor, poate că lumea v-a spus: „Fă asta sau cealaltă! O, tu ești frumoasă. Ai un trup frumos modelat și ar trebui arătat tuturor.”

Dar eu îți spun: „Soră, ridică ochii în sus și privește dincolo de aceste tentații, la Cel care a spus:

„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” (Deuteronom 22.5).

Dacă oamenii din comunitatea ta spun: „Taie-ți părul fiindcă îți stă mai bine cu el scurt. Nu-ți va fi atât de cald și vei arăta mai bine.” Să nu ascultați asemenea sfaturi!

Ridică-ți privirea în sus, căci atunci Îl vei vedea pe El, vei vedea Cuvântul care spune:

„...pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului.” (1 Corinteni 11.15).

Părul lung este slava unei femei, onoarea ei.

Acesta este motivul pentru care nu trebuie să și-l taie.

Dacă unii spun: „O, vei fi mai bine văzut dacă bei și tu o ceașcă de cafea, sau dacă bei un pahar împreună cu colegii. Vei fi mai bine văzut de șeful tău.” Dacă fumezi și tu ca celelalte femei vei părea mai emancipată.”

Tu ridică-ți însă ochii în sus și privește prin credință spre Cel care spune: „Toți cei ce lucrează fărădelegea vor fi nimiciți.”

Și noi credem tot ceea ce a spus El. Nu vedem nimic, dar credem, pentru că Moise a părăsit totul tot prin credință.

Să nu uitați că vine un timp când fiecare dintre noi trebuie să facă o alegere. Și din cuvânt noi știm că Lot a făcut o alegere greșită, pe care din păcate o fac mulți dintre noi. Astfel, cei mai mulți preferă să alerge după plăcerile lor, în loc să aleagă

ceea ce este mai bun pentru suflet.

Dacă uneori se ivește în biserică vreo ceartă, iar cineva spune: „Păi, diaconul sau păstorul este de partea asta...” Să nu priviți la aceasta, ci uitați-vă la ceea ce este corect. Scoateți afară răul dintre voi și împăcați-i pe cei ce se ceartă. Așa este corect.

Este o alegere. Și fiecare trebuie să aleagă pentru el însuși. Noi alegem ceea ce credem că este bine pentru noi, nu pentru altul.

Și din Cuvânt vedem că Moise a ales suferința și rușinea, a ales să meargă cu poporul lui Dumnezeu. Gândiți-vă la aceasta.

Alegeți suferința alături de poporul lui Dumnezeu și prețuiți-o ca pe o comoară de preț, căci el a răbdat privind la Cel nevăzut.

Și vedeți, într-o zi și Lot a trebuit să facă o alegere.

Poate că în dimineața aceasta sunt și aici bărbați, femei și tineri care vor lua decizia finală.

Astăzi sunteți ceea ce sunteți, pentru că acum câțiva ani v-ați decis să fiți ceea ce sunteți acum, iar ceea ce decideți acum, va determina ceea ce veți fi peste cinci ani. Astfel, începând de astăzi, poți fi un misionar, astfel încât peste cinci ani vei ajunge un predicator renumit.

Tot așa peste cinci ani ai putea fi în iad pentru că ai luat o decizie greșită. Peste cinci ani s-ar putea să ajungi o prostituată cunoscută, sau un biet măturător de gunoaie. Sau vei putea fi un bărbat sau o femeie de încredere într-o anumită societate. Dacă îl vei alege pe Hristos, s-ar putea ca peste 5 ani să fii în slavă, sau poate plecat în răpire. Totul depinde de alegerea pe care o faci astăzi.

Tu trebuie să alegi, iar sfatul meu este să nu privești la ceea ce se vede, ci să alegi prin credință. Acesta este singurul lucru care contează: ce alegi prin credință.

Și Lot a avut în față o asemenea alegere, iar Avraam i-a dat posibilitatea să ia ce dorește – muntele sau câmpia.

Astăzi și Dumnezeu vă dă vouă această șansă: alegeți singuri pe cine vreți să slujiți!

În grădina Eden erau doi pomi: pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Și Dumnezeu i-a dat omului posibilitatea de a alege unul dintre ei.

Așa este și astăzi – Dumnezeu te lasă să alegi ce vrei tu.

Sfatul meu este ca voi să nu priviți la ceea ce vedeți în jur – la popularitate, la strălucirea și slava lumească pe care ați putea s-o primiți -, ci alegeți mai bine prin credință; alegeți-L pe Acela care a făgăduit că într-o zi va veni și vă va ridica în slavă unde veți trăi pentru veșnicie, iar apoi va nimici răul.

Nu contează că această cale este disprețuită și batjocorită de lume, alegeți-o pentru că pe ea merg copiii Domnului. Dacă vedeți că în țară, în familie, pretutindeni sunt lipsuri și necazuri, voi mergeți înainte și alegeți prin credință, alegeți-L pe Dumnezeu.

Spuneți: „Prin credință aleg calea Domnului. Îmi voi smeri inima în prezența Lui și voi umbla pe calea copiilor lui Dumnezeu. Îi văd disprețuiți, respinși și batjocoriți, dar eu voi merge cu ei. Voi sta neclintit pe această cale, iar când voi vedea că ei plâng, voi plânge și eu; când îi voi vedea triști, mă voi întrista și eu cu ei. Trăirea lor va fi trăirea mea...” Spuneți și voi așa cum a spus Rut:

„Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu!” (Rut 1.16).

Alegeți această șansă, căci ea împinge afară orice gând care încearcă să vă șoptească că sunteți cineva. Jupuiți „eu-l” vechi din voi și alegeți calea disprețuită a copiilor lui Dumnezeu, apoi stați credincioși pe fiecare făgăduință a Cuvântului Său.

Când a fost pus în fața alegerii, Lot a privit în jur și a văzut Sodoma. Atunci și-a zis: „Iată șansa mea”. A văzut câmpiile înverzite, așa că s-a gândit că mâncând acea iarbă bogată vitele sale vor fi mai grase și mai frumoase decât ale lui Avraam.

Nu vreau să supăr pe nimeni, dar aceasta este starea multor predicatori, care fac compromis cu Evanghelia pentru a obține mai mulți bani.

În ce mă privește, prefer să trăiesc pe un pământ sărac, să mănânc numai pesmeți uscați și să nu am nimic, decât să fac compromis cu credința mea în Cuvântul lui Dumnezeu. Eu prefer să merg pe această cale.

Unii spun: „Billy, ce este cu adunările tale de sunt pline de penticostali?” Atunci eu i-am răspuns: „Vrea cumva denomi-națiunea ta să-mi sponsorizeze adunările?”

Nu demult am citit un articol din revista „Look”, în care era vorba despre penticostali.

Și reporterul scria: „Biserica penticostală este biserica ce crește cel mai mult într-un an, în lume.”

De ce aceasta? Pentru că bărbații și femeile și-au ridicat privirile și au privit mai departe.

Și în continuare, reporterul îi elogia pe penticostali: „O, desigur”, spunea el „sunt unii care merg radical. Metodiștii slăvesc un crez. Ei Îl slăvesc pe Dumnezeu printr-un crez, iar bap-tiștii fac la fel, dar penticostalii Îl slăvesc prin Biblie.” (fratele Branham face aluzie la începuturile bisericii penticostale, pentru că astăzi ei sunt la fel ca celelalte organizații).

Noi vedem făgăduințele Sale numai prin credință. Și eu mă unesc cu ei indiferent cât sunt de disprețuiți – eu sunt unul dintre ei. Chiar dacă sunt batjocoriți și se râde de ei eu n-aș vrea să stau de partea unui profet fals ca Balaam, ca să blestem ceea ce a binecuvântat Dumnezeu. De ce aceasta?

Pentru că în tabăra aceea era o Stâncă lovită, o Jertfă sângerândă și un Stâlp de foc. Vedeți? Pentru Israel nu era important unde se află, pentru că Cel ce era în mijlocul lor îi conduce spre biruință. Ei trebuia doar să-L urmeze pentru că erau poporul făgăduinței care pășea prin credință. Ei nu erau o denomi-națiune, ci pribegeau din loc în loc și așa este și poporul lui Dumnezeu. Și eu doresc să merg pe cale cu ei și să fac parte din rândurile lor.

Nu în denomi-națiunea lor (penticostală), ci părtășia lor, în Duhul veșnic al lui Dumnezeu, căci noi primim botezul Duhului Sfânt prin credință.

Dumnezeu să mă ajute să am întotdeauna această atitudine.

Deci priviți. Noi am văzut din Cuvânt că atunci când au stat în fața alegerii, Lot a găsit soluția de a-și îngrășa vitele.

Și astăzi sunt mulți care văd soluția prin care să-și îngroașe portofelele. Mulți văd posibilitatea unei poziții sociale mai bune.

Așa a fost și Lot. El a văzut posibilitatea de a câștiga „dolari” în plus; a văzut posibilitatea de a deveni primarul orașului; a văzut posibilitatea de a-i atrage pe toți de partea sa, dar n-a văzut focul judecății care era gata să lovească țara. El nu a văzut că țara era plină de păcat și că din cauza aceasta Dumnezeu trebuia s-o distrugă. El s-a împăcat cu toate aceste lucruri. Și astăzi oamenii se împacă cu sine. Astfel, dacă-i întrebi: „Ești creștin?” ei răspund: „Sunt american.” Este ca și cum i-ai spune unei ciori că este broască, deși nu are nimic una cu alta.

Ea va fi distrusă pentru că Dumnezeu este drept. Dacă America aceasta atât de plină de păcate ar scăpa de judecată, atunci Dumnezeu cel drept și suveran ar trebui să ridice Sodoma și Gomora și să-și ceară scuze pentru că le-a nimicit prin foc datorită păcatelor lor.

Dacă vă va lăsa să mergeți în cer cu lucrurile voastre nedrepte, atunci Dumnezeu va trebui să-i trezească pe Anania și Safira și să le mai dea o șansă. Da, cu siguranță ar trebui să facă aceasta, dar El este drept. Anania a văzut banii; Petru L-a văzut pe Hristos.

O, Doamne! Lot nu a văzut pericolul distrugerii care amenința acel loc; el nu vedea pericolul distrugerii copiilor lor.

Mulți dintre voi care țineți la aceste crezuri vechi și formale, nu vedeți delicvența juvenilă și distrugerea copiilor voștri. Nu vedeți faptele voastre care ajung în casele de toleranță; nu-i vedeți pe fiii voștri beți, jucând jocuri de noroc.

El nu a văzut-o pe soția lui, capul tuturor societăților, transformându-se într-un stâlp de sare pentru că a privit înapoi, și aceasta pentru că atunci când a stat în fața alegerii a privit doar la ceea ce i-a izbit ochii.

Dar Avraam n-a luat în seamă câmpia aceea bine udată pentru că și-a ridicat ochii în sus și a văzut ziua de mâine; pentru că voia să moștenească lucrurile viitoare.

Credinciosul adevărat de astăzi își ridică și el privirile în sus și vede făgăduințele lui Hristos: „*Ferice de cei blânzi căci ei vor moșteni pământul.*” (Matei 5.5).

Adevăratul creștin își ridică ochii în sus și prin credință vede aceste lucruri. Spuneți-i orice vreți, căci el și-a ridicat privirea în sus.

Ce s-a întâmplat când Avraam a privit în sus? Dumnezeu i-a spus:

„Eu sunt Domnul, care te-am scos din țara Ur ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” (Geneza 15.7).

El a părăsit țara sa prin credință, și la fel a făcut și Moise.

Un predicator a spus odată asta și mă gândesc că cuvintele lui au fost minunate:

„Moise a luat tot ce-i mai bun din lume și a pus pe cântar; apoi a luat tot ce-i mai bun din religie și a pus pe celălalt taler al cântarului. Și iată că râul din religie a cântărit mai greu decât binele lumii.”

Așa este și astăzi. Dacă voi urmați calea Lui, sunteți numiți oricum: fanatici, lucrători cu Satan, holly-roller, etc. Dar nu uitați! Răul acesta în care suntem, va cântări într-o zi mai greu decât tot binele pe care îl poate oferi lumea. Faptul că lumea vă numește: demonizați, dezorientați, rătăciți, fanatici, etc., va cântări mai mult decât tot ce vă poate oferi Diavolul.

Moise a preferat ocară lui Hristos, pentru că Îl simboliza pe El, era un tip spre Hristos, iar mai târziu a spus prin Inspirație:

„Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine...” (Deuteronom 18.15).

El știa, de aceea a preferat să îndure rușinea pentru El, în locul tuturor bogățiilor lumii.

Prieteni creștini, puteți accepta și voi această ocară astăzi? Puteți să priviți dincolo de toată strălucirea și popularitatea pe care v-o oferă lumea, și să-L vedeți prin credință pe Cel ce a dat aceste făgăduințe minunate în Cuvântul Său?

Necazul este că biserica primește tot ce îi oferă Diavolul.

Dar Moise a preferat rușinea lui Hristos, în locul tuturor bogățiilor Egiptului. Și când a făcut această alegere, a trebuit să părăsească Egiptul. O, iubesc atât de mult acest Cuvânt!

Vedeți, el a privit prin același geam ca și Faraon, dar fiecare dintre ei vedea altfel. Ce s-ar fi întâmplat dacă Faraon ar fi văzut sfârșitul lui? Dacă ar fi văzut că toată oștirea Egiptului se va îneca în mare?

Dar Moise a văzut toate acestea. Cum? Prin știință? Nu, el le-a văzut prin credință.

Tot ce a făcut Moise, a făcut prin credință, pentru că știa că Dumnezeu îi făgăduise lui Avraam că peste 400 de ani își va scoate poporul afară din robie, cu mână puternică. Și Moise a crezut Cuvântul pe care l-a spus Dumnezeu și a știut că el este conducătorul care a fost ales de Dumnezeu pentru a-i scoate afară. El știa pe ce stă, de aceea a preferat groapa cu noroi, ocară lui Hristos în locul tronului Egiptului.

El nu a spus niciodată: „Eu sunt Cutare!”, ci a luat loc între ei (între acei robi) și a fost unul dintre ei.

Nu este nicio mirare că poetul a spus prin inspirație:

Am luat calea celor disprețuiți ai Domnului

Am început cu Isus și acum continui,

Eu sunt în călătorie spre țara Canaanului.

Moise a preferat să fie numit fiul lui Avraam decât să fie fiul fiicei lui Faraon. Da, el a preferat să fie fiul disprețuit al lui Avraam, decât să fie Faraon.

Mai bine să fiu fiul Domnului Isus și slujitorul Lui credincios; mai bine să stau între copiii Săi credincioși, respins și batjocorit de lume, decât să fiu președintele SUA, sau un Elvis Presley, sau un Pat Boone, sau altcineva. Eu îmi voi urma calea.

S-ar cuveni ca și denomi-națiunile să pornească pe această cale. În loc să alerge să fie ca Mary Pickford, sau ca un alt star de cinema, ar trebui să ia calea disprețuită a Domnului.

Eu prefer să fiu un predicator și să vorbesc despre bogățiile neasemuite ale Domnului Hristos, decât să fiu un star de cinema de la Hollywood, sau cea mai celebră persoană de pe pământ.

Chiar dacă ar trebui să mănânc pâinea cerșetorului, eu prefer calea poporului Domnului. O aleg prin credință. Eu am primit multe oferte, dar prin harul Domnului, pot să merg prin credință.

Într-o zi cineva mi-a zis: „Ce te face să te întorci mereu la biserica aceea amărâtă? De ce renunți la 25.000 de dolari care ți s-au oferit în altă parte, și rămâi cu biserica aceea săracă?”

„Eu nu o fac pentru biserică ci pentru oamenii de acolo”, am răspuns eu. Eu nu am nimic mai prețios în această lume.

Acesta este motivul pentru care fiecare bănuț pe care l-am luat, l-am dat bisericii. De ce? Pentru că credința mea este în Domnul și nu în lucrurile lumii, și cred că voi gândiți la fel ca mine dacă sunteți corecți cu Dumnezeu.

Noi primim totul prin credință și prin credință ne apropiem și de Dumnezeu.

Moise a trebuit să facă o alegere, iar după ce a făcut-o, a trebuit să lupte cu credință. În mod normal, el ar fi trebuit să se teamă de Faraon atunci când s-a reîntors în Egipt, dar n-a fost așa, pentru că știa că are o slujbă de îndeplinit. Pe Moise nu l-a interesat părerea lui Faraon ci și-a urmat calea.

Și ce a făcut Faraon când l-a văzut atât de hotărât? „În ordine”, a spus el, „am să vă las să mergeți ca să aduceți jertfă Dumnezeului vostru.”

Așa lucrează Diavolul: „O, tu poți fi religios. De ce nu te duci să aderi la o biserică? Tu nu trebuie să faci chiar toate aceste lucruri...”

O soție îi spune soțului: „O, dragule, eu am fost salvată. Nu-mi mai fac manichiura, nu mă mai fardez, nu mă mai duc la petreceri și nici la jocuri de societate. Am terminat cu toate acestea, iar de acum înainte îmi voi dedica tot timpul citirii Cuvântului lui Dumnezeu și gospodăriei.”

Dar ce-i răspunde soțul? „Păi, uite cum este dragă. Eu sunt de acord că trebuie să fii religioasă, aceasta este în ordine, dar dacă nu mergi cu mine în cutare sau în cutare loc, mă faci să cred că ai ales o biserică greșită.”

Nu, soră, tu nu ești greșită. Tu te afli pe calea cea dreaptă. Dacă ai un predicator care te învață să păzești Cuvântul lui Dumnezeu, să rămâi pe aceasta, pentru că este în ordine. Tu cercetează totul cu Cuvântul și vei vedea dacă este corect sau nu.

Poate cineva spune: „O, du-te acolo, căci nu ți se cere așa ceva...” Vedeți, ei vor un singur lucru: doar să mergeți la ei. Pe ei nu-i interesează să vă scoată afară din țara robiei. Așa lucrează Diavolul. El nu vrea să ieșiți din lucrurile lumii, ci aduce lumea în biserică.

Într-o zi am auzit la radio un cântec și a trebuit să stau foarte atent ca să-mi dau

seama dacă este un cântec religios sau dacă Diavolul este acela care încearcă să aducă lucrurile lui Dumnezeu la nivelul lumii. Așa ceva nu este posibil! O, Dumnezeule, ai milă!

Pe mine nu mă interesează câte albume de muzică religioasă a scos Elvis Presley, căci chiar dacă a făcut aceasta este tot un posedat de Diavolul. Acest bărbat trimite în iad mai mulți tineri decât a aruncat vreodată cinematografia. Pat Boone și restul, aparțin de „Biserica lui Hristos” (organizația), iar Elvis Presley este pentecostal, dar în ei locuiește același duh care a fost în Iuda Iscarioteanul. Prin ei, Diavolul încearcă să aducă lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu și să le tăvălească prin noroi, căci atunci oamenii nu vor mai privi în sus, spre Dumnezeu, ci vor spune dezamăgiți: „Păi, toți sunt la fel...” Dar nu este adevărat! Nu toți sunt așa. Voi să ieșiți afară din țara robiei.

Faraon i-a spus lui Moise: *„Duceți-vă să aduceți jertfe Dumnezeului vostru aici în țară.”* (Exod 8.25).

El știa desigur, că nu se vor mai întoarce. Apoi dându-și seama că așa nu merge, i-a venit o altă idee, așa că i-a spus lui Moise:

„Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămână în țară decât oile și boii voștri; copiii voștri vor putea merge și ei împreună cu voi.” (Exod 10.24).

Vedeți, el știa că dacă le rămâne ceva în țară, se vor întoarce înapoi.

Aceasta vă șoptește și vouă Diavolul. Atâta timp cât mai lăsați ceva din lucrurile lumii să atârne de voi, el știe că vă veți întoarce înapoi. Dacă mai vreți să beți, să fumați sau să vă îmbrăcați ca lumea, faceți exact ceea ce vrea și Diavolul să faceți.

Aud vorbindu-se foarte mult despre alunecare, dar părerea mea este că nu e atâta alunecare cum cred oamenii. Necazul este că ei lasă prea multe lucruri în Egipt, care mai apoi îi momesc și îi duc înapoi în robie. Alunecarea nu este ceea ce spun ei. Problema este cu voi, căci ați lăsat prea mult din lume și asta vă momește.

Frate, atunci când Israelul a fost scos din Egipt, la miezul nopții, poporul avea toate lucrurile împachetate și erau gata de plecare.

Dumnezeu a trimis o trezire la miezul nopții, iar noi am împachetat totul și suntem gata de plecare. Strigătul de la miezul nopții răsună: *„Iată, Mirele! Ieșiți-l în întâmpinare!”* (Matei 25.6).

Ar fi bine să aveți totul împachetat, să fiți gata de plecare.

Și știți ceva? Ei erau atât de sinceri față de Dumnezeu, încât Faraon s-a aprins atât de tare de mânie la miezul nopții, că a strigat: „Ieșiți, ieșiți și plecați! Luați tot ce vreți și plecați!”

Eu sunt foarte bucuros când văd un om care trăiește atât de aproape de Dumnezeu încât Diavolul nu poate să-i facă nimic.

Așa este. Ieșiți afară! Ieșiți și plecați! Ascultați-L pe Dumnezeu, căci Moise a văzut prin credință făgăduința Lui. De aceea a urmat calea celor disprețuiți ai Domnului. Și Faraon le-a spus: „Luați tot ce aveți și cărați-vă de aici! Plecați căci nu știu ce să mai fac cu voi!”

Vedeți, ei erau sinceri față de Dumnezeu și plini de credință.

Credința va face minuni, dacă stați credincioși lângă Dumnezeu. Prin credință Îl vedem pe El.

În dimineața aceasta, ridicați-vă ochii spre El prin credință. Nu priviți lumea aceasta modernă din jurul vostru, ci priviți la Cel care v-a dat făgăduința.

Biblia spune: *„Când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.”* (1 Corinteni 13.10), căci acum cunoaștem doar în parte, dar prin credință Îl vedem pe Isus. Priviți în dimineața aceasta la El și atunci căile voastre se vor schimba.

În timp ce ne vom pleca capetele pentru o scurtă rugăciune, doresc ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la acest mesaj.

Întrebați-vă în inima voastră:

Ați privit la lucrurile lumii, sau prin credință Îl vedeți doar pe Isus?

Ați privit la renumele bisericii voastre și la poziția socială pe care o ocupați, sau Îl vedeți pe Isus cel milos, care a suferit ca un martir, iar acum stă la dreapta majestății Celui Prea Înalt?

Puteți ridica ochii ca să vedeți Pomul Vieții? Atunci îndepărtați-vă de pomul cunoștinței binelui și a răului și slujiți-L pe El.

Vreți să fiți amintiți în rugăciunea de încheiere? Ridicați mâna indiferent ce cerere

aveți. Dumnezeu să vă binecuvânteze, căci El vede mâinile voastre ridicate.

Dacă ești un păcătos ridică-ți ochii și privește chiar acum spre El. Fă aceasta chiar dacă până astăzi ai fost indiferent sau ai avut mici certuri. Ce contează aceasta?

Te-ai gândit că într-o zi va trebui să mori? În care zi? Poate chiar astăzi. Tu nu poți ști aceasta. Și unde vei merge atunci? S-ar putea ca peste o oră să fii în iad sau în rai. Dar vezi, tu poți să alegi acum, tu trebuie s-o faci! Dacă în viața ta este ceva în neregulă, alege prin credință.

Poate spui: „O, dacă aș putea fi cu el, sau cu ea”. Nu te gândi la aceasta. Alege Viața.

Nu uitați că Isus a spus:

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.

Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6.14-15).

Așa că dacă aveți ceva împotriva vreunei persoane, fie că este un păcătos sau un sfânt, sunteți în pericolul focului din iad.

Ridică-ți ochii și spune ce vezi: pe dușmanul sau pe Salvatorul tău? La ce privești?

Dacă ești bolnav, iar medicul îți spune că nu te vei mai face bine, ridică-ți ochii spre cruce și privește la Cel ce a fost rănit pentru păcatele tale, căci *„prin rănilor Lui ați fost vindecați”*. (1 Petru 2.24).

Nu privi la ceea ce spune doctorul căci el lucrează prin știință, dar credința lucrează pe tărâmul Duhului și al lui Dumnezeu. Haideți să ne gândim la aceste lucruri acum, în timp ce ridicați mâinile spre El. Dumnezeu vă vede pe fiecare în parte.

Să ne rugăm.

O, Dumnezeule veșnic, în liniștea acestei închinări, după ce mesajul s-a încheiat, venim să Te rugăm să nu îngădui ca aceste semințe ale Cuvântului Tău, să cadă pe un pământ stâncos. Nu lăsa Doamne, ca mesajul să cadă printre buruieni, între spini, sau lângă drum, astfel încât grijile acestei lumi să-L înăbușe și astfel să nu

mai poată aduce roadă (cum s-a întâmplat cu Lot), ci fă-L să cadă într-un pământ bun și fertil, într-o inimă smerită.

Îngăduie ca El să intre și în inima mea, Doamne, pentru ca astfel eu și toți cei prezenți aici, să putem privi prin fereastra lui Dumnezeu și să vedem Biserica respinsă a Domnului Isus; să-i vedem pe cei respinși, să vedem calea Ta respinsă și apoi ajută-ne s-o urmăm și noi.

Căci nici Moise și nici poporul său, nu au știut unde merg. Ei au pornit pur și simplu la porunca Ta.

Doamne, în timp ce se cântă acest imn frumos, noi putem vedea prin credință acea Țară. Fă ca bărbatul sau femeia care vrea să Te urmeze, să nu se întrebe ce va spune lumea, sau cum va fi drumul. Ajută-i să se ridice în Duhul și să pornească.

Moise a urmat Lumina care l-a condus spre țara făgăduită, neștiind încotro merge. El a urmat pur și simplu acea Lumină.

Îngăduie Doamne, ca și astăzi cât mai mulți oameni să poată păși în Lumina Scripturii și în părtășia Duhului Sfânt și a Bisericii. Biserica este întâiul născut, noul născut care l-a primit pe Hristos și a fost umplut cu Duhul Sfânt. Un astfel de om umblă prin Duhul.

Îngăduie-ne să umblăm împreună în această părtășie, printre lucrurile lui Dumnezeu, slujindu-L pe El, botezându-ne în Numele Lui și umblând plini de respect față de moartea, îngroparea și învierea Lui.

Ajută-ne să-L slujim și să îndeplinim porunca Lui, căci El a spus:

„Așteptați în Ierusalim până veți primi o putere de sus.” (Fapte 1.4).

Ajută-ne să-L putem sluji în vindecarea divină, rugându-ne pentru bolnavi. Să putem să-L slujim în adunare, în frângerea pâinii, închinându-ne într-o unitate sfântă, în Cuvântul lui Dumnezeu. Ajută-ne să-L slujim în toate lucrurile, până vom ajunge în Țara făgăduită. Îndură-Te, Doamne, ascultă-ne rugăciunea pentru că o cerem în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Acum, în timp ce stăm cu capetele plecate, să cântăm încet acest cântec. Mesajul este gata, dar aș vrea să nu plece nimeni. Fiți liniștiți. Să ne închinăm...

Mesajul este acela care corectează. Gândiți-vă fiecare la ce ați făcut, la ce ați vrea să faceți și la ce v-a determinat să veniți astăzi aici. Dacă este ceva care vă condamnă, e ceea ce ați făcut ieri. Ce va fi mâine? Procedați astăzi corect și atunci mâine veți fi liberi. Vedeți, voi trebuie să faceți o alegere. Cum puteți s-o faceți?

Spuneți: „Eu las totul deoparte prin credință, pentru ca astfel într-o zi să merg acolo sus.”

Acum, închinați-vă în Duhul.

În curând vom întâlni

Acea biserică disprețuită.

(mergem mai greu, dar într-o zi o vom întâlni),

A Tatălui nostru.

Vom oferi tributul nostru în rugăciuni,

Pentru darul glorios de dragoste

Și pentru binecuvântările Sale.

Închinați-vă Lui. Aceasta este închinarea plăcută Lui.

O, îi văd pe toți aleșii Domnului. Pe fratele George, pe fratele Seward, și pe toți ceilalți sfinți.

Pe Howard, pe Edward și pe toți prietenii sfinți care au plecat acolo cu mult timp în urmă.

- Amin -